

Una malaltia diagnosticada tot just fa dos mesos acabava dividint, dia de Sant Jordi, amb la vida de Maria Àngels Anglada. Als 69

anys, l'escriptora vigatana estava en plena activitat creativa i continuava engruixint una obra poètica i narrativa recollida en una vintena

de llibres. Tota la vida a l'Empordà, Anglada no se'n separava vincula

La mort d'Anglada deixa Vic sense la seva escriptora més important

M. Àngels Anglada havia destacat en narrativa, poesia i assaig

JORDI VILARRODÀ

Figueres/Vic Maria Àngels Anglada havia passat part dels dos darrers mesos ingressada en centres hospitalaris, tot i que la família de l'escriptora havia dut la malaltia amb total discreció. La notícia va agafar per sorpresa, en ple dia de Sant Jordi, fins i tot molta gent vinculada als ambients literaris, que desconeixia la gravetat del seu estat de salut.

Narradora i poeta d'extraordinària sensibilitat —sense oblidar el seu vessant com a traductora—, M. Àngels Anglada va combinar un profund coneixement del món clàssic amb la preocupació pels problemes del segle que li va tocar viure. Ambdues tendències es van manifestar en la seva obra.

Nascuda a Vic el 1930, M. Àngels Anglada es va llicenciar en Filologia Clàssica a la Universitat de Barcelona. Casada amb Jordi Geli, va traslladar-se a viure a Figueres l'any 1954, on va exercir la docència a l'ensenyament mitjà. El seu debut literari va ser relativament tardà, el 1972, amb la publicació del recull de poesia *Díptic*. Aquest seria l'inici d'una carrera literària marcada ja des del primer moment per la maduresa. Mai no va abandonar la poesia, encara que no era la seva vessant més coneguda: el 1980 va publicar *Kyparissia*, i el 1990 va aplegar tota la seva obra escrita fins llavors a *Columnes d'hores* (1965-1990). La seva darrera incursió en aquest camp

Maria Àngels Anglada en una visita que va fer l'estiu passat a Vic

Ahir la van enterrar a Vilamacolum

XAVIER JUANHUIX

Figueres El cos de M. Àngels Anglada reposa des d'ahir al migdia al cementiri de Vilamacolum, a l'Alt Empordà, al costat de les despulles del seu marit, Jordi Geli. El funeral es va fer prèviament a la parròquia de Sant Josep de Figueres, amb l'assistència de més d'un miler de persones. A l'acte hi van assistir personalitats del món de la cultura i la política, entre les que hi havia el director general de Promoció Cultural, Vicenç

Villatoro. En representació de l'Ajuntament de Vic, hi van assistir els regidors de l'àrea de Cultura, Just Palma i Xavier Solà. La Coral Canigó i el contratenor manlleuenc Jordi Domènech van cantar en el funeral. El sacerdot, Narcís Sureda, va destacar el seu tarannà de dona "senzilla, però profunda, senzilla, però compromesa amb el seu país, amb la seva llengua, amb la natura, amb la música i amb la pau". Al final, es van llegir versos d'una poesia d'Anglada dedicada a Salvador Espriu.

L'acte d'enterrament es va fer en l'estricta intimitat de la família.

Alguns dels assistents, com l'escriptor Antoni Puigverd van censurar l'absència de l'acte del conseller de Cultura de la Generalitat, Joan M. Pujals. Puigverd va ser el més crític, quan va dir que "voldria avergonyir-me públicament del fet que no sigui aquí el conseller de Cultura i altres càrrecs de la Generalitat". L'autor gironí va dir que amb aquesta actitud "demostrin, una vegada més, la seva insensibilitat".

**t i haver passat mitja
ordà, Maria Àngels
havia perdut mai la
ió a Vic i Osona.**

va ser *Arietta* (1996).

El gran públic, però, va descobrir M. Àngels Anglada el 1979, quan va obtenir el premi Josep Pla amb la seva primera novel·la, *Les closes*, construïda a partir de documents històrics i ambientada a l'Empordà del segle passat. Vindrien després les tres narracions de *No em dic Laura* (1980), i la novel·la *Viola d'amore* (1981), de to intimista. *Sandàlies d'escuma* (1985) i *Artemísia* (1989) transportaven el lector cap al món grec que li era tan apreciat. El 1991, l'escenari canviava: el vigatà Andreu Febrer, poeta i cortesà, es va convertir en protagonista de *L'agent del rei*, una novel·la històrica. El mateix any, recollia deu relats a *La daurada parmèlia i altres contes*. Al llarg d'aquesta dècada, publicaria encara dues altres novel·les, amb el denominador comú d'abordar tragèdies de l'Europa del segle XX: l'holocaust jueu a *El violt d'Auschwitz* i l'extermini dels armenis a *El quadern d'Aram*. Qualitat i compromís s'unien en aquests dos relats, del primer dels quals hi ha el projecte de portar-lo al cinema. M. Lluïsa Julià, especialista en la seva obra narrativa, l'ha definida com "l'èpica de finals del segle XX, solidària i reivindicativa de la força dels febles i de l'art".

M. Àngels Anglada té tot un altre vessant de la seva obra dedicat a difondre la cultura grega i llatina: des de les traduccions de poetesses helenístiques *Les germanes de Safo* a la darrera de totes, *Retalls de la vida a Grècia i Roma*, que segons l'escriptor Emili Teixidor "a qualsevol país culte és un llibre que estaria a totes les tauletes de nit". Al llarg de molts anys, M. Àngels Anglada també ha exercit com a articulista de premsa. EL 9 NOU és el periòdic on ha publicat amb més assiduïtat les seves col·laboracions.

La família de

Maria Àngels Anglada i d'Abadal

(Vic, 1930 - Figueres, 1999)

A.C.S.

Agraeix les mostres de condol rebudes i l'assistència a l'acte d'enterrament, amb un esment especial a la Coral Canigó, que la va acomiadar amb les paraules i els sons que tant estimava.

Vic, 26 d'abril de 1999.